

Chương 1

Tôi là đứa con gái trời bắt xấu . Ý tưởng chán chường cuộc sống bắt đầu từ ngày tôi vừa biết điếm trang . Tôi muốn đập vỡ những tấm kiếng ngạo nghễ treo trong nhà, trên đường phố cùng tất cả những cái gì có thể phản chiếu được niềm bất hạnh đang hằn sâu trên gương mặt tôi, lên dáng dấp tôi, và gặm nhấm cả tâm hồn tôi .

Tôi sinh trưởng trong một gia đình khá giả. Ba tôi là bác sĩ Hải, giáo sư tại Y Khoa Đại Học Đường và mẹ tôi là bà Bội Ngọc, giáo sư Việt Văn uy tín của trường Đồng Khánh . Tôi có một người anh, anh Tuấn hiện tập sự trạng sư và một cô em gái, nhỏ bội Nga, thua tôi một tuổi và đang học cùng lớp với tôi . Trái với tôi, Bội Nga rất đẹp, da trắng, mũi dọc dừa, gương mặt thanh tú, theo lời ba tôi nói, Bội Nga giống hệt mẹ tôi hồi còn con gái, và tôi, vô phúc chưa, tôi lại là hiện thân của người cô tôi, đó là một người con gái không nhan sắc, sống âm thầm như một cái bóng trong chùa Sư Nữ sau một lần dang dỡ tình duyên .

Nhà tôi là một biệt thự lộng lẫy xây bên bờ sông Hương, dòng sông êm đềm thơ mộng chảy hiền hòa giữa lòng thành phố cổ kính u buồn, u buồn như tâm hồn tôi mỗi buổi chiều mở cửa phòng học nhìn ánh mặt trời tắt lịm sau dãy núi đằng xa .

Tôi là hoàng hôn, tôi là bóng tối trong khi Bội Nga đích thực là ánh Thái Dương lộng lẫy huy hoàng trong lứa tuổi đẹp nhất đời thiếu nữ .

Bội Nga vô tư, Bội Nga nhí nhảnh như con chim sơn ca hót líu lo suốt ngày, còn tôi, sao cùng trang lứa với Bội Nga mà cằn cỗi như già đi trước tuổi, mặc cảm xấu xí đã khiến tôi biếng cười, biếng nói và do đó, gương mặt tôi càng mất đi vẻ vui tươi .

Chiều nay, cũng như mọi buổi chiều khác, sau khi đi học về, tắm rửa xong, tôi xách bình nước ra tưới hoa . Trước nhà tôi, là cả một vườn hoa thật đẹp, đủ tất cả các loại hồng, cúc, thược dược, cẩm nhung... đặt dưới sự chăm sóc của bác Tám làm vườn . Riêng tôi, ba cho tôi một khoảng đất nhỏ ngay bên dưới cửa sổ phòng học để trồng cúc vì tôi vốn yêu hương thơm loài cúc từ thuở thiếu thời . Khóm cúc do tự tay tôi gieo hạt, vun xới đã xanh tươi và bắt đầu khai hoa . Ba thường bảo:

- Con Bội Tiên rứa mà khéo tay thật, nó chăm sóc vườn hoa nhỏ của nó còn đẹp hơn vườn hoa của ba nữa.

Ngoài thú trồng hoa, tôi còn thích nuôi chim nữa . Nền kỳ thi bán phần vừa qua, tôi đậu bình thứ và được ba thưởng cho một cặp chim Hoàng Yến gửi mua tận Hồng Kông. Tôi mừng không thể tưởng, tôi ôm lấy cánh tay ba, lời cảm ơn rưng rưng cùng nước mắt . Mẹ mua cho tôi một chiếc lồng đan bằng gỗ quý, anh Tuấn đóng đinh treo chiếc lồng cạnh cửa sổ còn Bội Nga lăng xăng chạy đi tìm cái chén nhỏ đựng nước uống cho cặp chim Yến. Tất cả mọi người trong gia đình đều thương yêu tôi, và... nếu tôi được đẹp bằng một phần ba nhan sắc của Bội Nga, tôi sẽ là người con gái điếm phúc hoàn toàn .

Tôi nhón gót ngắt ngọn lá sâu, chọi có tiếng gọi:

- Tiên .

Tôi quay lại:

- Kia, anh Tùng.

Tùng là bạn thân của anh Tuấn và là học trò của ba, năm nay Tùng học năm thứ sáu.

- Có thầy ở nhà không Tiên ?

Tôi lắc đầu:

- Ba Tiên chưa về nơi, có mẹ Tiên và anh Tuấn ở trong nhà a .

Tùng nhìn chiếc bình tưới trên tay tôi:

- Chà, Tiên siêng quá, rứa bác Tám làm vườn mô rồi ?

Tôi chỉ tay ra xa:

- Bác ấy lo cho vườn hoa của ba Tiên. Còn luống hoa ni là của Tiên mà .

Tùng nâng niu một đóa cúc còn non :

- Tiên yêu hoa cúc ?

Tôi nhìn Tùng:

- Răng anh biết ?

Tùng cười:

- Tại tôi thấy Tiên trồng toàn cúc.

Tôi vuốt nhẹ mái tóc:

- Tính của Tiên kỳ khôi lắm, thích hoa chi là Tiên cứ trồng mỗi thứ hoa nớ, có nhiều giống mẫu đơn và thược dược quý lắm, ba Tiên có cho, mà Tiên không trồng. Tiên giao cho bác Tám gieo ở vườn hoa của ba Tiên, anh ra nớ mà coi, đẹp lắm .

Tôi nhấc chiếc bình lên cao cho những tia nước mát phun tới khóm hoa cuối cùng, rồi bảo Tùng:

- Tiên xong việc rồi. Anh vô gặp anh Tuấn và mẹ Tiên nghe .

Tùng gật đầu:

- Ừ, có thể tôi sẽ ngồi lại đợi thầy .

Tôi đi song song với Tùng lên tầng cấp:

- Chắc anh muốn gặp ba Tiên, có chuyện quan trọng phải không ?

Tùng nói nhỏ:

- Cũng không có chi, tôi...

Tôi đưa tay vịn nắm cửa:

- Tiên hỏi rứa thôi, chớ Tiên có tò mò chi mô mà anh dấu.

Tùng cười:

- Dấu chi mô, thật sự không có chi quan trọng hết Tiên nờ.

Tôi đứng sang một bên nhường lối cho Tùng vào. Mẹ đang sửa lại bình hoa trên bàn, ngẩng lên:

- Tùng sang chơi đó à ?

Tùng nghiêng mình:

- Dạ thưa cô, con sang thăm thầy cô và định gặp thầy có chút chuyện.

Mẹ chỉ vào ghế:

- Tùng ngồi chơi đi, thầy cũng sắp về rồi đó.

Tùng lễ phép ngồi xuống ghế, mẹ bảo tôi:

- Vô pha nước cho anh Tùng thời đi con.

Tôi cầm chiếc bình tưới hoa đi vào nhà trong:

- Dạ, để con cất cái ni đã. Me, me gọi anh Tuấn ra nói chuyện với anh Tùng tề.

Tôi đến tủ buffet lấy một nhúm trà cho vào bình rồi chế nước sôi vào, trà cúc êm dịu thoang thoang hương nồng nàn. Tôi rót trà vào tách nước nhỏ bưng đến để trước mặt Tùng. Me cười:

- Trà cúc đó, Tùng uống thử xem có ngon không. Chính tay con Bội Tiên ướp cúc đó.

Tùng nâng chén trà, nhìn vào mắt tôi:

- Phải hoa cúc của vườn Tiên không ?

Tôi bối rối, tôi xoắn hai ngón tay vào nhau:

- Mô có... cúc của vườn ba Tiên đó anh, cúc vườn Tiên chưa ra hoa mà.

Tùng nhấp một hớp trà:

- Thơm quá, Bội Tiên khéo tay thật.

Tôi cúi đầu nhìn những ô vuông trên nền gạch hoa . Tùng vừa khen tôi đấy à, người con trai ấy vừa nói bên tôi những lời êm dịu đó sao ? Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ tôi nhận được một lời khen từ một đối tượng khác phái, dù là một lời hết sức đơn sơ . Tôi không có bạn trai, hay nói đúng hơn, không một người con trai nào muốn làm quen với tôi dù tôi nết na, tôi đảm thắm ... trông khi đó, họ chạy theo Bội Nga như đám thiêu thân lao đầu vào ngọn đèn rực rỡ hào quang, họ mang đến tặng Bội Nga những bó hoa, những đĩa nhạc, những món quà đắt giá... và mỗi lần gặp tôi tại nhà, họ chỉ chào hỏi tôi vài câu lấy lệ rồi bỏ đi ngay như muốn trốn lánh một hình ảnh xấu xa .

Những lần đó, tôi chỉ biết âm thầm khóc cho sự bất hạnh của mình, thế thôi, tôi không ganh với Bội Nga, mà trái lại, tôi còn cầu mong cho em tôi gặp được người xứng đáng để đẹp lòng ba mẹ, còn thân tôi, chắc rồi cũng cô đơn suốt đời mà thôi.

Tôi lặng lẽ nhìn Tùng, anh đang lật cuốn thế giới tự do xem hình ảnh cho qua thì giờ đợi ba về. Tôi cũng ngồi im lặng như con ốc sên, không còn gì để nói với nhau nữa. Me đang soạn bài bên phòng học, không biết anh Tuấn đang làm gì trên lầu mà không thấy xuống. Me gọi tôi:

- Tiên ơi.

- Dạ.

- Bội Nga đi mô có nói với con không ?

- Dạ có, nó qua phố mua sách đó me. Để con ra ngõ xem nó về chưa.

Tôi đứng dậy, Tùng vẫn dán mắt vào cuốn sách, rõ ràng anh chẳng để ý đến tôi. Tôi đếm những bước chân buồn ra cổng. Bội Nga đang dắt chiếc Yamaha vào ngõ, có ba bốn chiếc Honda lượn qua lượn lại trước nhà cùng những đôi mắt chiêm ngưỡng:

- Bội Nga, Bội Nga.

Đôi mắt đẹp của Bội Nga nguyt dài:

- Vô duyên chưa.

Tôi hỏi em:

- Răng về trễ rứa Nga ?

Bội Nga mở bóp lấy khăn lau mồ hôi:

- Tìm mãi mới ra cuốn sách cô Thảo dặn. Em có mua cho chị nữa đó.
- Rửa à, để chị trả tiền lại Nga.
- Thôi mà, em tặng chị mà.

Rồi cô bé thở dài:

- Thiệt mòng năm mươi bốn hăm ba, đi chơi cũng lố huống là đi buôn.

Tôi hỏi:

- Em nói chị rửa Nga ?
- Thì em nói bữa ni 23 xấu ngày, ra đến phố bị máy tụi đi theo tán, em cuống quá chả mua chi được hết, định mua cái lược rồi cũng quên.

Tôi cười dịu dàng:

- Em đẹp người ta mới theo chớ.

Bội Nga nhún vai:

- Thôi, em chả ham.

Em chẳng ham mà chị ham đó Nga, chị chỉ ao ước đẹp bằng một phần 3 của em thôi, chị cũng đủ mãn nguyện lắm rồi. Không có gì tủi hổ cho bằng khi biết mình là một người con gái xấu, đi ra đường không ai thèm nhìn, thèm gọi dù chỉ là một lời chào hỏi thông thường.

Bội Nga đi thẳng vào phòng mẹ:

- Mẹ ơi, tối ni ba không ăn cơm. Con gặp ba đang đi với bác Phiệt, ba nói ba sắp dự một phiên họp bất thường chắc phải 9, 10 giờ mới về.

Mẹ theo Bội Nga bước ra phòng khách, Bội Nga liến thoắng:

- A anh Tùng, nãy giờ Nga không thấy, xin lỗi anh nghe.

Tùng xếp cuốn thế giới tự do lại:

- Bội Nga đi phố về có chi vui không ?
- Vui chi mà vui, rầu lắm anh ơi !

Bội Nga ngồi xuống ghế .

- Anh đang đợi ba Nga có phải không ?

Tùng gạt đầu. Mẹ nhìn Tùng:

- Tối ni thầy về khuya, chắc Tùng đợi không được rồi đó.

Tùng đứng dậy:

- Dạ, hình như con cũng có nghe Bội Nga vừa nói với cô. Thôi, thưa cô cho phép con về.

Mẹ giữ lại:

- Ở lại ăn cơm rồi về, Tùng.
- Thưa cô, cô cho con khi khác, tại con không dọn bên nhà, sợ ba mẹ con đợi.

Tùng vẫn không nhìn thấy tôi đang đứng cạnh đó, me tiễn Tùng ra cửa, tôi thẫn thờ đi lên lầu, Bội Nga chạy theo:

- Chị bội Tiên.

Tôi không quay lại:

- Thì lên phòng chị rồi nói chuyện, la to rứa ?

Bội Nga xách chiếc túi lớn bước vào phòng quăng lên giường tôi:

- Em cho chị coi nì, em mới mua nhiều đồ đẹp lắm.

Bội Nga mở túi lấy cuốn sách đưa cho tôi:

- Của chị đây.

Cô bé tiếp tục lục tung chiếc túi:

- Vải may pyjama nì, chị thấy bông dễ thương chưa, hàng may quần tây nì, tergal đó... à, em còn có cái nì nữa, đẹp tàn canh vô nhân đạo luôn.

Tôi vui theo em:

- Chi rứa Nga ?

Bội Nga lấy ra một tấm bìa trắng có ghim 12 chiếc kẹp đủ màu đủ kiểu, cô bé líu lo đôi môi hồng:

- 500 đó, 12 cây kẹp, rẻ chưa chị tiên. Em sẽ kẹp lên tóc từng chiếc cho thật hợp với màu áo. Chị có thích không chị tiên ? Em với chị dùng chung nghe.

Tôi cười héo hắt:

- Chị mà kẹp vào có ma nó nhìn.

Bội Nga có vẻ không bằng lòng:

- Chị nói chi lạ rứa chị tiên, hay thôi chị lựa vài cái, em cho chị 5 cái đó.

Bội Nga đến bên bàn viết lấy tấm gương soi nhỏ đưa cho tôi:

- Chị lựa xem màu chi hợp với chị, còn lại bao nhiêu để đó cho em, em chạy xuống nhà một chút.

Tôi mân mê những chiếc kẹp đủ màu rồi nhìn tấm gương nằm im lìm trên mặt nệm. Thật tình, tôi ghét sờ đến gương, đụng đến lược và muốn lánh xe chúng lâu chừng nào tốt chừng đó.

Mỗi buổi sáng đi học, đứng trước gương chải tóc là cả một cực hình đối với tôi, nhưng đó là điều bắt buộc, không lẽ lại để đầu bù tóc rối đến trường sao. Một người con gái xấu như tôi mà không chịu chải tóc tai vén khéo thì làm sao mà nhìn vào cho được, người ta sẽ cười tôi rồi cười lấy đến me đó là một điều tôi không bao giờ muốn, dù sao me cũng là một giáo sư có uy tín ở trường.

Tôi lựa chiếc kẹp màu nâu nhạt, nên chọn một cái kẻo Bội Nga nó buồn, nó muốn cho tôi đến những 5 cái cơ mà. Bội Nga rất thương tôi, tất cả những cái gì nó có, nó đều muốn chia sót cho tôi, luôn luôn Bội Nga muốn làm vừa lòng tôi. Đôi lúc tôi thầm nghĩ, chắc tại Bội Nga thấy tôi xấu xí, nên trong tình chị em còn có chút lòng thương hại, khiến cô bé bao giờ cũng chiều chuộng tôi rất mực. Mỗi lần nghĩ vậy là tôi lại khóc, tôi lại buồn nhưng sau những giây phút đó, tôi lại hối hận vô song, bởi tôi đã vì mặc cảm mà nghĩ xấu cho Bội Nga.

Tôi thương Bội Nga lắm, tôi thương em tôi còn hơn chính cả bản thân tôi và luôn luôn tôi cầu nguyện cho Bội Nga được gặp nhiều hạnh phúc.

Tôi cài chiếc kẹp nâu lên mái tóc huyền rồi ngạp ngừng đưa gương lên soi. Chiếc gương thần nhiên phản chiếu một gương mặt sần sùi những mụn, chiếc mũi thô và cái sẹo tàn nhẫn vắt ngang chân mày trái... tôi tủi hờn quăng mạnh tấm gương xuống nền gạch hoa vỡ loảng xoảng, những mảnh nhọn bắn tung lên ghim vào tim tôi ngàn vết thương rướm máu muôn đời.

Chương 2

Trời đã sang đông. Gió heo may về lạnh lùng thành phố và khóm cúc vườn tôi đã nở tròn trịa những đóa hoa đầu tiên .

Chiếc lồng chim Hoàng Yến đã được tôi đem vào phòng trong, treo gần bên lò sưởi để tránh những trận gió đầu mùa từ phía bờ sông thổi lên, rít ghê người không chịu được . Tôi vẫn sống hiền hòa trông ngời biệt thự màu xanh, vui với tình thương gia đình, và buồn với nỗi buồn không nhan sắc . Tuổi dậy thì vẫn vô tình đi nhẹ vào đời như một ve vuốt êm đềm, ru hồn tôi dạt dào những mơ mộng thần tiên . Nhưng tôi vẫn yêu tha thiết những buổi chiều mây mù giăng xuống thấp và băng khuâng rơi nước mắt khi nhìn đám lá vàng bị gió đánh tung, dập vùi lăn lóc dưới hiên mưa ... tôi bắt đầu viết nhật ký, trang trải nỗi lòng mình lên từng tờ giấy mỏng màu xanh . Đó là những lời than van, những dằn vặt ê chề của số phận hẩm hiu gieo xuống cuộc đời người con gái trời bắt xấu .

Tôi chợt nhớ đến một câu chuyện cổ tích tôi học được năm còn học lớp nhì đó là chuyện "Con Cánh Cam hào hiệp". Chuyện kể rằng: "Ngày đó, bà tiên trên núi Tuyết Sơn tổ chức buổi dạ vũ và mời tất cả loại côn trùng đến dự. Đến ngày hội, các côn trùng chưng diện bảnh bao, trông số đó có con Bọ dùa nổi bật nhất với quần gấm tía và áo hồng đào, nhưng đó là một sinh vật kiêu căng, hợm mình, cùng đi với nó, có con Cánh Cam trông bộ áo kim tuyến màu xanh tươi . Khi cả 2 bay qua một khu vườn nhà kia đèn thấp sáng choang, bỗng nghe có tiếng kêu cứu của một con ong lờ rơi vào lọ mực. Thấy Bọ dùa có vẻ mạnh khỏe hơn, con Ong hướng đôi mắt cầu cứu về phía nó nhưng Bọ dùa đã quay đi, nó tiếc bộ quần áo đẹp có thể làm mực nếu phải tay cho con Ong níu vào. Cuối cùng, Cánh Cam yếu đuối đã cứu được Ong, nhưng quần áo chúng nó làm lem những mực và đến núi Tuyết Sơn trễ giờ khai mạc. Nhưng bà Tiên đã không phạt chúng mà còn lấy chiếc đũa thần hóa phép cho chúng sạch những vết dơ và màu sắc trên quần áo còn tươi đẹp hơn trước nữa. Riêng Bọ dùa, nó đã bị bà Tiên trừng phạt bằng cách lấy chiếc đũa gỗ nhẹ trên lưng, và chiếc đũa đi đến đâu, là hiện ra những vằn đen xấu xí. Mắc cỡ quá, Bọ dùa ôm mặt lủi vào bóng tối trước những cặp mắt chế diễu của các bạn".

Có lẽ kiếp trước tôi là con Bọ dùa kiêu căng đó, nên kiếp này mới chịu nhiều nỗi đắng cay. Tôi là đoàn viên của gia đình Phật tử, do đó tôi rất tin luật nhân quả, ở hiền gặp lành, gieo gió gặt bão, chắc có lẽ kiếp trước tôi đã vụng đường tu.

Mùa lạnh năm nay, ba gửi mua tận bên Nhật cho tôi và Bội Nga 2 chiếc áo mưa thật đẹp và rất hợp thời trang. Nói đến thời trang, tôi lại càng thấy mĩa mai đầu đốn, bởi với thân hình cứng ngắt của tôi, tôi không thể mặc bất cứ một kiểu áo nào xem cho đẹp được. Nói một cách nôm na, là áo đi đường áo, người đi đường người. Áo càng đẹp, càng sang thì sự xấu xí của tôi càng thấy rõ, không như Bội Nga, cô bé mặc kiểu áo gì cũng nổi, cũng quý phái sang trọng, tôi đã từng nghe mọi người khen: "Bội Nga có mặc vải bố cũng vẫn đẹp như thường". Quả kiếp trước, Bội Nga chính là con Cánh Cam hào hiệp.

Chúng tôi đến trường trông hai chiếc áo mưa mới, tôi màu xanh và Bội Nga màu đỏ thẫm. Hồng Nhung đứng trước cửa lớp la lên:

- Tụi bây ơi, ra mà coi, con Bội Nga có cái áo mưa đẹp rùng rợn.

Cả bọn túa ra:

- Mô ? Mô ? Chao ôi, áo đã đẹp mà người lại còn đẹp hơn nữa.

Không ai chú ý đến tôi, dù tôi cũng có một cái áo mưa giống hệt của Bội Nga, mà màu sắc có lẽ còn tươi hơn nữa vì hôm qua Bội Nga đã nhường cho tôi lựa trước. Tụi học trò con gái cũng không để tâm đến tôi thì còn nói đến ai nữa. Tôi cúi mặt đi về phía cuối lớp, Kim Thoa đang chăm chú tô màu bản đồ, ngó lên:

- Đi trễ rửa mi, chà, bữa ni có áo mưa mới ta, đẹp ghê.

Tôi cởi áo mưa xếp vào học bàn:

- Áo đẹp mà để cho tao bận, thiệt tội nghiệp cho cái áo.

Kim Thoa cắn cây bút chì lên môi:

- Tao khen thiệt mà, bộ mi giận tao hả ?

Tôi nói nhỏ:

- Không.

Kim Thoa nhìn tôi một giây rồi lắc đầu, cúi xuống tiếp tục vẽ. Trông lớp, tôi chỉ thân có mỗi mình Kim Thoa. Kim Thoa là em ruột của Tùng, nó thường theo anh lại nhà tôi và có vẻ mến thương tôi thành thật. Tôi cũng vậy, tôi mến Kim Thoa hơn tất cả các bạn đồng học, bởi Kim Thoa hiền lành, Kim Thoa tế nhị, Kim Thoa hiểu rõ nỗi khổ tâm của tôi nên nó thường ít hay nhắc đến những vấn đề gì có liên quan đến sắc đẹp như một kiểu trang sức, một màu áo hợp với nước da trước mặt tôi. Đối với tôi, trông những câu chuyện, Kim Thoa thường nhắc đến cái đẹp về tinh thần hơn, về một tấm lòng vàng trông mạnh áo rách, nó hay bảo với tôi:

- Nhan sắc rồi cũng sẽ bị thời gian tàn phá, chỉ có tâm hồn đẹp mới đáng quý thôi.

Tôi biết, đó chỉ là những lời an ủi của Kim Thoa nhưng dù sao, nó cũng làm cho tôi đỡ bớt phần nào mặc cảm, chơi với Kim Thoa tôi tìm thấy được sự yên tĩnh của tâm hồn.

Tiếng trống vào học át hẳn cả tiếng gió mưa đang gào thét ngoài sân. Cả lớp nhao nhao:

- Sáng ni giờ Hiệu Đoàn chắc cô bàn đến vụ văn nghệ tất niên.

- Vui quá ta, tao ưa giờ ni rửa.

- Tao cũng rửa.

Cô Trâm bước vào lớp, ra dấu cho chúng tôi ngồi xuống. Cô cởi áo manteau máng vào ghế rồi nhìn từ đầu lớp đến cuối:

- Sáng ni có em mô vắng mặt không ?

Cầm Khanh láu táu:

- Cô điễm danh đi cô.

Tiếng lao xao như bầy ong vỡ tổ, cô Trâm gõ cây thước xuống bàn:

- Im lặng. Nghe cô nói nì.

Những đôi môi hồng dừng lại. Cả lớp im phăng phắt, những cặp mắt mở lớn nhìn cô chờ đợi. Cô Trâm chậm rãi:

- Như các em đã biết, trường mình năm ni tổ chức văn nghệ tất niên to lắm. Cô muốn lớp mình phải có một màn trình diễn thật đặc sắc, hầu chiếm cho được giải thưởng văn nghệ toàn trường do chính tay bà Hiệu Trưởng trao tặng. Các em nghĩ rằng ?

Cả lớp vỗ tay:

- Tụi em chịu gấp cô ơi.

Bạch Tuyết, liên đội trưởng lớp tôi, đứng lên lễ phép:

- Thưa cô, rứa cô đã có ý định chi chưa ?

Cô Trâm gật đầu:

- Đó là vấn đề cô muốn bàn với các em trông giờ Hiệu Đoàn ni.

Cả lớp im lặng. Cô Trâm tiếp:

- Cô muốn lớp mình tổ chức một màn trình diễn quốc phục thiếu nữ của các nước trên thế giới dưới đề tài "Cuộc viếng thăm Việt Nam của các hoa hậu Quốc Tế" các em chịu không ?

Bạch Tuyết đưa tay lên. Cô bảo:

- Em Tuyết cứ phát biểu ý kiến.

Bạch Tuyết đứng dậy:

- Thưa cô, như rứa là phải chọn các bạn trông lớp mình để đóng các vai hoa hậu Quốc Tế, em xin có ý kiến là mình nên tiếp xúc cuộc tuyển chọn ngay trông giờ ni, để sắp xếp và tập luyện cho kịp.

Cô Trâm cười thật tươi:

- Ý em Tuyết thật đúng với ý cô. Các em khác nghĩ rằng ? Nói cho cô biết.

- Tụi em hoan hô Bạch Tuyết, tụi em đồng ý với Bạch Tuyết. Thế là màn tuyển chọn các người đẹp của lớp tôi bắt đầu. Kim Thoa cũng nhập cuộc, ý kiến của nó phát biểu cùng các bạn tạo nên những âm thanh hỗn loạn vang vào tim tôi. Tôi ngồi thu hình nhỏ mọn trông góc lớp, không ai thèm để ý đến tôi, cả chục cái tên hoa mỹ được nêu lên và viết lớn trên bảng đen, nhưng tuyệt nhiên, không một lần có tên Bội Tiên. Tôi bịt 2 tai, tôi dán mắt lên những vết mực dính tỳn bần và cầu mông chóng hết giờ Hiệu Đoàn chua xót này. Bội Tiên ơi, mày quá thừa thải trông lớp học này, trông gian phòng này, mày là cái bóng mờ, là dáng lạc đà xấu xí cô đơn giữa sa mạc hoang vu. Tôi đã kiệt sức, tôi đã lã người trên nền cát nóng bỏng, khô khan, không một giọt mưa, một bóng lá nào ru nhẹ hồn tôi qua nỗi xót xa này sao ?

Kim Thoa đập vào vai tôi:

- Ê mi, con Bội Nga được nhiều phiếu nhất, nó sẽ được tuyển làm hoa hậu Việt Nam ra sân bay đón tiếp các hoa hậu quốc tế đó.

Tôi quên hết nỗi buồn đau, mừng theo niềm hãnh diện của em mình:

- Ủ, tao thích quá. Rứa là Bội Nga coi như đẹp nhất phải không Thoa ?

Kim Thoa gật đầu:

- Khỏi phải nói, em mi đẹp nổi tiếng mà.

Tôi âu yếm nhìn Bội Nga đang ríu rít nói chuyện với Hồng Nhung bên cạnh:

- Tao vẫn hằng mong cho Bội Nga gặp được nhiều hạnh phúc, Thoa nờ.

Kim Thoa nắm chặt lấy tay tôi bóp mạnh:

- Mi là một người chị thật tốt Bội Tiên ơi.

Cô Trâm lại lấy thước gỗ lên bàn:

- Các em im lặng. Để cô đọc kết quả cuộc tuyển chọn nghe: Bội Nga được làm hoa hậu Việt Nam, Cẩm Thạch hoa hậu Thái Lan, Diệp Khánh hoa hậu Nhật Bản... có em mô phản đối không ?

im lặng một lát cô Trâm bảo:

- Bây giờ, mình nên chọn một địa điểm rộng rãi để tập dượt. Những cái đi, đứng, nghiêng mình... là những vấn đề hết sức tế nhị, không phải dễ dàng đâu, phải tập tành thật kỹ chứ không thể cầu thả được.

Chuông reo đổi giờ, cô Trâm đứng dậy:

- Thôi để tuần sau cô bàn tiếp.

Tôi chống tay vào cằm, nhìn ra cửa sổ gió mưa tơi bời, Bội Nga đến bên tôi:

- Chị tiên, chị đã nghe kết quả cô Trâm đọc chưa ?

Tôi cười với em:

- Chị có nghe rồi. Chị sung sướng lắm, chị rất hạnh diện vì có một cô em xinh đẹp.

Bội Nga ôm chầm lấy tôi:

- Em mừng quá chị tiên ơi, khi mô em lên sân khấu, chị nhớ chải tóc và trang điểm cho em nghe.

Tôi triu mến nhìn vào đôi mắt trong veo của Bội Nga, tôi gật đầu không nói. Nhất định tôi phải sửa soạn thật đẹp cho Bội Nga mới được. Tôi tuy xấu xí nhưng được cái khéo tay, bất cứ các công việc gì dù lớn dù nhỏ, có bàn tay tôi để vào là hoàn toàn tốt đẹp. Me đi dự đại hội, cũng đều nhờ tôi chải đầu, Bội Nga đi ăn sinh nhật bạn, cũng nhờ tôi đánh phấn thoa son hộ. Ngay cả gian phòng thí nghiệm của ba hồi mới xây ở cuối vườn, cũng do một tay tôi trang hoàng sắp xếp các dụng cụ y khoa, các bình lọ đựng chất hóa học cùng các máy móc tối tân khác. Ba thường bảo me:

- Con Bội Tiên sau này sẽ là phụ tá của tôi, con nhỏ thông minh và có óc tổ chức tuyệt diệu lắm. Thế nào tôi cũng phải cho nó theo y khoa.

Đó là niềm mơ ước của tôi. Tôi sẽ đi theo con đường đã dẫn của ba đến thành công. Con đường y khoa lắm chông gai nhưng nhiều an ủi, đó là tình người, đó là hòa mình chia sẻ nỗi khổ đau của nhân loại, xoa dịu mỗi vết thương tàn phá hình hài.

Đất nước tôi điều linh đã hơn phần tư thế kỷ, đồng ruộng khô khan, nụ lúa cối cằn không nở được bông hoa. Từng đoàn người lũ lượt kéo nhau lên thành thị tránh nạn lửa bom, bỏ nhà cửa ruộng vườn, quê cha đất tổ, ngôi vườn hoang cây trái u sầu. Tôi đã thấy những mẹ già nua trông các trại định cư, mắt hom hèm vẫn còn lòng lạnh niềm tin trở lại quê nhà. Tôi đã thấy những gương mặt hồn nhiên thơ dại của lũ trẻ sống lạnh lùng trông những viện mồ côi suốt cuộc đời không bao giờ thấy lại mẹ cha, chiến tranh đã cướp đi của chúng một mái gia đình. Tôi đã xót xa, đã xúc cảm thật sự khi có lần cùng phái đoàn nhà trường đến thăm một quân y viện, anh thương binh băng trắng quần quanh mình, mệt mỏi nhìn chúng tôi bằng ánh mắt thật hiền lành. Đó là những con

người đang chiến đấu giữ quê hương, và tôi, người hậu phương không thể điem nhiên sống yên vui trông nhưng lụa, trông tiện nghi đầy đủ của một đứa con gái nhà giàu. Đã bao nhiêu lần tôi thầm nhủ phải làm một cái gì cho voi bớt mặc cảm thụ hưởng, nhưng tôi còn nhỏ quá, tôi chưa có phương tiện, tôi chưa đủ tài năng, nên suốt ngày tôi nguyện cầu ước vọng của mình mau thành tựu, đó là được thi đỗ vào y khoa .

Buổi trưa đi học về trời tạnh ráo, Bội Nga chạy đến nói với tôi:

- Chị tiên về trước nghe, em và mấy tụi được chọn hồi nãy lại nhà cô Trâm một chút.

Tôi mỉm cười với Bội Nga:

- Nhớ về mau kéo ba mẹ đợi cơm nghe em.

- Dạ, một xí thôi chị.

Tôi nhìn theo Bội Nga đang quàng vai tụi Cẩm Thạch, Diệp Khánh... lú lo nói chuyện, đứa nào cũng xinh, cũng đẹp như đàn tiên nga, như hoa hàm tiếu, người ta thường ví nàng con gái với một đóa hoa nghĩa là bất cứ người con gái nào cũng đẹp. Nhưng tôi thì không, tôi không phải là hoa dù là một cánh hoa dại mọc lẻ loi bên đường, không ai thèm nhìn đến, tôi chỉ là tôi, con Bội Tiên bạc phước, tuổi dậy thì không một kẻ yêu thương.

Tôi thẫn thờ đi ra cổng, những vũng nước mưa còn đọng trên mặt đường in rõ vòm trời xanh lơ phía trên kia. Tôi nhìn lên cảnh phượng khắng khiu, gió mùa đông đã làm tơi tả những ngọn lá buồn lả lóc trên nền đất nhòe nhoẹt mưa sương, hoa phượng đã tàn héo từ đầu mùa thu khi nhạc ve sầu thổi rã rích, khi từng chiều, tôi mê theo lẽ đường nhật những đóa hoa khô ép vào lòng nhật ký. Tôi thường ví đời mình như cánh hoa phượng tàn, khi nắng hè đã nhạt, khi mùa hè đã khuất, không còn lại gì ngoài những xác hoa buồn khô héo xót xa.

Tôi băng qua đường, qua công viên trước trường để đi dọc theo bờ sông. Tôi muốn đi một mình, tôi muốn tránh những tia nhìn thương hại của các bạn cùng học, những ánh mắt hững hờ của các chàng trai đi về chung lối. Chợt có tiếng gọi:- Bội Tiên, Bội Tiên.

Chị Thanh Xuân, bạn của anh Tuấn chạy đến bên tôi:

- Bội Tiên, đi học về hả, răng lại thẫn thờ ở đây ?

Tôi gượng cười:

- Thẫn thờ chi mô. Thường em thích đi dọc theo bờ sông rứa.

- Lâu ngày hí mới gặp lại tiên.

Tôi sửa lại mái tóc:

- Tại chị chứ. Răng lâu quá không thấy chị qua nhà em chơi ?

Chị Thanh Xuân thở ra:

- Bữa ni chị bận lắm Tiên ơi.

Tôi tò mò:

- Chị bận chi ?

Chị Thanh Xuân kéo tôi ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh hồ phun nước:

- Ngồi xuống đây chị nói cho nghe. Nhóm bạn của chị đó, có tổ chức mấy lớp học bình dân ở dưới Vỹ Dạ, thứ bảy chủ nhật chị bận về dưới đó dạy. Rứa mà cũng không xuể đó Tiên, học trò đông lắm mà nhóm chị lại ít người.